

A lenyugvó nap' vég sugarai Aurelia' teremébe arany fényt árasztának; könnyedén pamlagába terülve fekvék a' bájos nő, fürtai sötét hullámokként árnyazák arcát; emlény-szeméből kelet' gyöngyeként rezgő bánatköny csillogott, előtte egy férfi állt.

„Honnan tudja mindezt?” kérde a' nő 's fölemelkedék.

„Lelkem' keserve legbiztosabb tanú — Emmát szeretém, tiat nem hiszem, hogy férfi szeretni képes 's im a' dús Cornél feled'eti jöltevőjét elcsábítá!”

„S hol van Emma?”

„Kedvese' házánál!”

„Ember, üdvödre kényszerítlek! szólj valót!”

„Úgy tesz ön, mintha váratlan jó hírt hoztam volna, mit elhinni nehéz De hiszen emberi természet' sajátja, csalódásokba ringatni a' lelket, ha a' valóság' átka nehezedik reá — Igen igen! biztosíthatom önt, Emma Cornél' házánál van.”

Aurelia meredt szemekkel néze az ifjura, ki indulatjai' vad hangján panaszkodék sorsa ellen.

„S én hűségről álmodám!” sohajtá.

„Hűségről?” azt földön ne keresse — ne e' csillám világban, hol az ember többnyire csak addig jó, míg teltető, — azon túl indulati bűnváz semmi egyéb. Hígyje ön e' szó „hűség” gúny természetünkre!”

„Nem értem önt!”

„Lehet-e gyarlóbb valami a' halandónál, ki teremtés' remekének nevez-

geli magát? ! Az állatot ösztöne vezérli, mit elvárni szegyenlők — e-szünkre támaszkodunk . . . és A' hűséget ebeknél keresse ön !"

Aurelia kezére nyugasztá fejét — fájdalmas érzetek ostromlák kebelét.

„Nem hiszem, Jenő!” — kiáltá — nem hiszem; — emberek ennyire nem csalhatnak!”

„Sőt inkább csak emberek tehetik, kik gazságaikat magas okoskodásaikkal galástolják . . . Csalják a' világot, önmagukat, — mert mit öntudatnak neveznek, az nem egyéb, összefűzött lélekámitásnál!”

„Emma' vétke ön keserűvé teszi, Cornélt rosznak nem hiszem. — Adjon ön bizonyítványokat!”

„Mikor kívánja?”

„Holnap. . . ma . . . ez este még!”

„Kész engem követni?”

„Vezessen bár hová, én követem!”

„Jól van — néhány óránegyed múlva egy élettapasztalással dúsabban térend ön lakába.”

Az ifju' távoztával Aurelia' fájdalomkitöréseit láthatjuk — hevesen jár fel 's alá szobájában, kezeit égő fejére szorítja.

„Ez is csalódás volt — sohajtá — mint többnyire minden, mi e' földön üdvezit. — Átká-e az emberi természetnek, hogy a' valóban keservei találjon, 's boldogságot csak úgy, ha önmagát ámitani kész”

Aurelia ifju vala, 's tapasztalatlan. — A' jelent, jövőt képzelete' báj-színével sugárza körül, 's egy ideig azon boldogságban élt, melyet az ábránd nyújt, midőn a' lélek csalódás' szárnyain a' mindennapiságból ideálok felé leng, — 's mit az élet nem nyújt,

önerejével terem magának. Szerencsés, kit e' jótékony mámorból a' valóság' szigorú keze ébredésre nem riaszt; ő képzelet de boldog élet él.

Tiszta holdéj vala, 's az égboltozat szeplőtelenül ártatlan nőkebelként fénylett a' természet fölött. — Az úton két lovast látunk, egyiket lebegő bő öltönye nőnek tanusít — némi távolságban csinos lak emelkedik, feléje tart a' két alak, 's néhány percz múlva leszállanak lovaikról.“

„Itt a' kertre alacsony ablak nyílik, — kezdé az egyik. — Gyertyafényt látok . . . Ah! oda nézzen Aurelia!“ —

A' nő halaványultan falhoz támaszkodék . . . A' terem' pamlagán szerelmi andalodásban két alakot látta, egyikök' kedvese . . . imádottja . . . Cornél volt.

„Nézzé! mint tapadnak egymásra ajkaik!“

Aurelia letörle könnyeit. —

„Eleget láttam — sohajtá — 's most, Jenő, egy kérést!“ . . .

„Emma! a' hűtelen mint fűzi körül karjaival!“

„Hagyjuk el e' boldogsági sírkertet; igaza volt önnek, egy élettapasztalással dúsabb vagyok De ha illyeket nyújt az élet, úgy, Isten! küldj halált reám“

„'S én Emmát szivemből szerettem“

„És Cornélt én! ah de hagyjuk ezt“ —

„Ezer átok reád . . , nézze ön a' galamb sas' körmei között . . . Emma! én megboszullak!“

„Igen, a' megesalt szerelem boszszúra ingerel . . . És most.“ . . .

„Mi szövetkezünk.“ —

„Legyen . . . életre, halálra!“

Jobbjaik egyesülének . . . Aurelia ég felé emelé kezét, és a' borongani kezdő fellegekből előtörő villámfényben mint éji rém állott — kevés perc múlva elhagyák a' kertet, néma 's zajtalan lön minden, csak a' fák lombjai között panaszolva suhogott az éji szellő, 's időnként elvonuló lódobogás halatszék. —

II.

Fenyéry báró' teremeiben zajos társaság mulatozott, — a' vendégek között néhány álarcz is látható; szokatlan jelenet e' vidéken, 's azért figyelem' tárgya.

„Nézd, Béla—szóla egy vidor ifju.— Nézd ott a' delijósnőt; ah! ezt látnunk kell!“

„S ott a' karsú rablót! . . . jer barátom!“

„Mondd jövendőmet, szép jósnő!“ kezdé az imént szóló.

Az álarcz feléjük fordult.

„Ifju vagy . . . jövőd magadtól függ, használd a' jelent, míg édes, mert csak ezt bírod; a' holnap sors' kezében van, 's minden elveszett jó pillanat tenger mélységbe ejtett drága gyöngy.“

„De szólj, várhatok-e szerelmi boldogságot?“

„Mit nevezesz annak?“

„A' hűséget!“

„Élj, barátom, 's kevés idő alatt az élet tapasztalás válaszol kérdésedre. Míg fiatal vagy, 's teheted, ábrándozó légy . . . hiszen mi az, mit hűségnek nevezgettek? mi az ember? Parányi

morzsa a' sors' kezében; játék a' mindenség' hullámain, hanem ura önmagának . . . de ekkor a' számítási életbe esik, minden meztelen valóságban áll előtte . . . az ábrándok eltűnnek, velők a' rózsák, sirt óhaj, azon túl szárnyalnak képzetek jobb jövő felé! — E' részben csalódásról még senki nem szólhatott, mert a' koporsó mélyen a' föld' rétegeiben fekszik . . . Isten veletek, uraim!

Az ifjak utána bámultak.

„Ki lehet e' különös nő?”

„Hangja olly rezgő.”

„Szemeiben könny fénylett . . .”

„Nézd! a' rablóval szól!”

A' jósnő a' rabló előtt áll — kitűnő, szép alakjaik magukra vonák a' közfigyelmet — de kevés perc múlva magánosan állanak . . .

„Hol van nőd?..” kérdé a' hölgy —

„Nőm? . . . Én nőtelen vagyok.”

„Úgy?! 's kedvesed? . . .”

„A' jelent ismerni látszol, — im kezem! szólj jövőmről . . . De ujjaid remegnek, — veszélyt látsz talán?”

A' nő néma maradt.

„Szólj kérlek kedvesem felől!”

„Igen . . . igen! kedvesed hűtelen!”

Az ifjú nevetve fűzte körül karjaival — a' hölgy' márvány hideg keze, görcsösen egy íratot tördelve, feküdt a' rablóéban; 's ez a' levélkében kedvese' vonásait pillantá meg.

„Emma' írása . . . és Aurélhez? Szólj az égre kérlek! ki ezen Aurél?”

De társnéja már a' sokaságba vegyült, 's az ifjú egyedül maradt.

„Kárhozat! Emma! ő kit annyira szereték, hűtelen! . . . Ah! ismét a' jósnőt látom . . . jer . . . az ég' üdvé-

re kérlek mondd, ki adá e' levelet . . .
ki ezen Aurél?"

„Emma' kedvese!"

„Az én vagyok!"

„Megcsalatál! . . . aranyod felette
csábított . . . de Emma e' perczen. . ."

„Folytasd! az Istenre kérlek. . ."

„Aurél' karjaiban kéjeleg."

„Nem . . . ez lehetetlen! annyi
szendeség, . . . az angyali ártatlanság!"

„Külső máz! az éj sok titkot fedez.
. . . kertedből teremed' pamlagára lát-
hatsz. Siess!"

„'S ki vagy te?"

„Barátnéd! . . ."

Végszavánál a' tömegbe vegyült
— kevés perczen mulva a' szabadban egy
férfi' oldalánál látjuk.

„Mit végze ön?" kérde ez.

„Mindent előkészíték. . ."

„'S Cornél mit sem gyanít?"

„Nem tudja hogy az idegen, ki
csak néhány nap óta szomszédja, hűtle-
nül elhagyott kedvese . . ."

„És a' levél?"

„Cornél' kezeiben . . ."

„Emmával szólanom kell, még
mindent jóvá tehet . . . Siessünk!"

'S a' két lovas gyorsan hagyá el a'
lakot.

A' rabló ezalatt hevesen jár fel alá
a' teremben, — görcsösen szorítja ke-
zébe övében díszlő löcsöveit, 's ki-
siet a' teremből.

„Valót akarok tudni . . . ki ezen
nő? Aurelia? nem . . . nem . . . ő nem
lehet, felette távol lakik . . . De ha
Emma megcsalt, úgy számomra min-
csen üdv."

Mély gondolatokban követé a' két
lovagot.

III.

„Auréli! hiába várom! — sohajta Emma, ah! olly elhagyottnak érzem magam! valakit hallok! . . . Auréli! Auréli!”

Az ajtó felé sietett . . . s midőn szép szemét, melly feketébb vala az éj' homályánál, várakozásban reá szegezé, hullámozó fürtéi hó vállaira omlának, szép vala mint a' tavasz' hajnalában fakadó rózsza bimbó.

A' terembe Jenő lépett.

„Egek! Jenő!”

„Igen, Emma! 's azt kelle megérnem, hogy iszonyodjál látásomra? ah! te felette vétkezel!”

A' lányka hallgatott.

„Emlékezel-e, midőn gyermekek még mint férj 's nő enyelgének a' rét' virágaiban? . . . Utóbb atyád 's anyád karjaimba lehellék ki lelköket . . . Nem de, Emma?”

„Szegény anyám!”

„Bátyáda! . . . de minek emlegetsem, mit vele, 's tieiddel jót tevék . . . ki egyszer hálátlan lön, az a' jótettet örökre feledé.”

A' szép nő' arczain síri halványság fénylett, a' férjfi' hangja rezgőbb lön.

„'S mégis — folytatá — jót tesz lelkemnek a' gondolat, hogy napjaidat örömben töltéd házamnál, — mert lásd, Emma, én . . . szívemből szerettelek.”

„Igazad van! . . .”

„Igazam, 's mégis elhagyál, mert Cornél a' szegény Jenő' ellenében fényt vete a' mérlegbe?”

„Nem, Jenő! én Cornélt szerettem!”

„Ámítás! semmi egyéb kezeitekben, ti hiú nők, a' leghűbb férfi szív gyermeki játék! . . . mutasson más csil-

lányfényt, 's feledve minden — az elhagyotthoz csak fájdalma leszen hű! —

„Bocsáss meg a' gyenge szívnek...”

„Ismét egy neme az ámitásnak!... vétkeket gyengeséggel palástolod — pedig minden emberi lélekben óriási erő rejlik... csak akarat kell... de ti hiúk... ti nem tudtok akarni!”

„Ne sérts, Jenő...”

„Igen, igen... nem tudtok akarni, mert nem vagytok egyebek gépeknél, indulatitok' eszközénél... Te soha nem érezél!”

„Ha ezt is eltagadod tőlem, Jenő! min marad? mi a' nő, ha többé érzeni nem tud? Hagyd meg ezen egy érememet!”

'S olly esdőn, olly fénylően emel feléje szemeit, hogy Jenő' szigorúsága, 's a' mult édes emlékek rezgő köny-párrá olvadának.

„Emma! esdekle, térj vissza hozzám!”

„Nem lehet! Cornélt imádom!”

„Határozz sorsod felett!... Egy részről Cornél áll fényében — de mellette számodra romlás; én hű szívemet ajánlom...”

„Ne gyötörj, Jenő — Cornélt örökre szeretni fogom.”

Láttatok habokkal küzdőt, kinek végreményként a' távolból homályosan sajka tűnik elé — vagy boldogtalant, ki az új naptól jobb jövőt vár? ők reménylenek, 's még számokra minden veszve nincs. De ki a' sorstól mit sem várhat, kinek jelene, jövője egyaránt rideg, az sirba hajtsa fejét, néki a' lét gyötreme!...

Jenőt a' bánat szótlannátevő, ő reménylett, 's csalódott; pedig ez majdnem olly fájdalmas, minő a' veszteség

„Isten veled!” sohajtá végre 's távozni készült — ajkai vonaglottak . . .

„Emma! én szerettelek mint . . . de mának mondom ezt?! Isten veled!”

Midőn kilépett a' házból, a' jósnő állott előtte . . . fedetlen arczain halál sápadtsággal — kérdően meredtek a' kilépőre szemei.

„Mind miába — szóla ez — ő nem akar!”

„'S ön könnyez?”

„Haggya néhány perczre ez örömet! Isten! lelkem olly szorúlt . . . Aurelia! mondjunk le a' boszúró!”

„Nem, Jenó! soha!”

„Én nem segíthetem, — Cornélhez sietek . . . Aurélt felkeresem — nem szabad eljőnnie!” 's mig a' közel erdő felé siet, egy köpenybe burkolt alak lépett Emma' szobájába.

Aurelia égre emelé kezeit. Talán a' béke' istenét kérte, hogy segítse megboszulni a' hitszegőt — utóbb a' házat környező sziklák' egyikére hágott, lengő fűrtel 's a' viharzó indulatok medusa fővé alakíták szép arczait.

Az uton léptek hangzanak — 's ha ügyelmesen vizsgálók a' közeledőt, benne Cornélra ismernének, tagjain még a' rabló' öltönyt viseli — kertiébe 's az övének elő lép!”

„Szobámban gyertyafény! Hah! Emma ott . . . nem nem! szemeim csalnak . . . látnak reád — ő az! Emma! 's én eszközül használva, hű szerelmem' daczára elámítva — kárhozat! mi kéjjel szívja ajkaid. Jó! lássa hát szívverését is!”

Az éjbe százszoros viszhanggal vegyülten lövés harsogott, milt a' teremben éles sikoltás a' szikláról gúnykaczaj követe.

Üdvödre Cornél — hangzék Auré-
lia' szózata. — Ez hűséged' jutalma! —
's a' gúnykaczaj pokoli hangokként is-
mételve züggott a' hegy' ormairól.

Egy férfi tört ekkor elé a' sűrűből,
csaknem lélektelenül terült Cornél' lá-
baihoz.

„Késő! — nyögé — ah Cornél! mit
teve ön?”

„Megbüntetém az áruló hűtelent!”

„Tudja-e, hogy azon férjfi, kit vágy-
társnak vél . . .”

„Emma' kedvese . . Aurél!”

„Igen Aurél! testvér bátyja!”

„Szent ég! 's én Emma' gyilkosa!”

A' sziklák között tompa zuhanás
hallatszék, mit csendes nyögések követ-
tek . . . néhány percz múlva néma lőn
minden.

Jövő reggel egy bércz mélység-
ben elzúzott növények találattak —
A' halottnak keze kebelére szorúlt: —
ájjai között egy férfi' arczképe volt lát-
ható.